

Arrest

nr. 253 545 van 27 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 11 juni 2020 gehoord.

1.3. Op 30 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1983 in Nanguanagua, in de deelstaat Carabobo. U bent de dochter van Colombiaanse ouders die zich voor uw geboorte in Venezuela vestigden. Zelf hebt u nooit stappen gezet om de Colombiaanse nationaliteit te verwerven. U woonde bijna uw hele leven, tot oktober 2017, in Carabobo. In 2008 studeerde af als ingenieur chemie aan de Universiteit van Valencia. Daarna ging u aan de slag bij V. en in 2009 startte u uw loopbaan bij N., een Amerikaans bedrijf dat via outsourcing technische en scheikundige diensten verleent aan bedrijven op het Venezolaanse grondgebied. U werkte voor verschillende bedrijven en werd door N. in 2016 bij het petrochemische staatsbedrijf P., afdeling Morón in Carabobo tewerkgesteld als veldtechnicus. Alles gaat goed tot er in juli 2017 een kolonel van de Guardia Nacional aan het hoofd van P. komt te staan. Onder zijn bewind worden de politieke voorkeuren van de medewerkers doorgelicht. Dat gerucht doet althans de ronde. Kort daarna krijgt u te maken met allerlei intimidaties en pesterijen op het werk van leden van de colectivos die instaan voor de beveiliging van het bedrijf. Op een dag wordt u door hen bij de haren gesleept met de boodschap dat u definitief aan de deur gezet wordt. Ze dreigen ermee u te vermoorden als u terugkeert, nemen uw laptop mee om te kijken of het de uwe is en laten u gaan. U vermoedt dat uw aanwezigheid op de zogenaamde Tascónlijst, die de gegevens bevat van de ondertekenaars van het referendum tegen de toenmalige president Chávez, hier voor iets tussen zit. Diezelfde dag brengt N. u op de hoogte dat u wordt overgeplaatst naar een andere bedrijf C. P.. Op 1 augustus 2017, wanneer u met uw wagen van uw nieuwe werkplaats naar huis vertrekt, wordt u onderweg blok gereden door een motor waarop twee mannen zitten. Van zodra u stilstaat verschijnt er nog een motor met twee mannen. Met twee revolvers op u gericht, verplichten ze u uit de wagen te stappen. Ze schelden u uit omdat u een regimetegenstander bent en dreigen ermee u te verkrachten. U smeekt hen dit niet te doen. Wanneer een wagen van een naburig bedrijf nadert, zetten de mannen het op een lopen. De tas met uw mobiele telefoon en uw laptop dat een register bevat van fysische en chemische analyses en van alle toestellen van P. zijn meegenomen. U denkt dat uw problemen hiermee van de baan zijn maar worstelt psychisch gezien ernstig met wat er u is overkomen. U zet uw werk bij C. P. stop in augustus, neemt vakantie om weer op adem te komen, gaat een maand in therapie en neemt in oktober 2017 ontslag bij N.. U besluit uw leven weer op de rails te zetten door te verhuizen naar San Carlos del Zulia, waar een tante van u woont. U verandert uw telefoonnummer en deelt uw nieuw nummer met een handvol familieleden en vrienden. U begint er te werken in het restaurant van uw neef. Alles gaat goed tot u in november 2018 een bericht met doodsb bedreigingen ontvangt op Facebook van een onbekend en schijnbaar afgesloten profiel. Daarna krijgt u een oproep waarin u met verkrachting en dood wordt bedreigd omdat u een verraadster bent. U verandert opnieuw uw telefoonnummer, maar in september 2019 krijgt u op een week tijd twee intimiderende oproepen van een onbekend nummer. Daarin geeft de beller uw adres prijs en uit hij opnieuw bedreigingen van verkrachting en moord omdat u een verraadster bent. Diezelfde dag van de eerste oproep beslist u naar het ouderlijk huis in Carabobo terug te keren. Een dag na uw vertrek wordt het huis van uw tante binnengedrongen en het restaurant waar u werkte binnengevallen. U verblijft ondergedoken in uw ouderlijke huis tot uw vertrek op 20 oktober 2019. U vliegt vanuit Caracas naar Madrid met uw eigen paspoort. Daar hebt u dan het vliegtuig genomen naar België. U bent hier op 21 oktober 2019 aangekomen in België. Op 14 november 2019 hebt u internationale bescherming gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma en een studiebewijs, twee werkbadges van N., een e-mail van 15/12/2016 in verband met uw toegang tot P., een psychologisch verslag van 26/09/2017, afdrukken van een webpagina waaruit blijkt dat u op de Tascónlijst staat, persberichten over de misdadigheid en behandeling van opposanten in uw land, vier afdrukken van foto's van deelnames aan protesten en antiregeringsgezinde posts op Instagram.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen ondervond u intimidatie en pesterijen bij het staatsbedrijf P. M. nadat uw sympathie voor de oppositie en afkeur van het regime aan het licht kwam. Deze ontdekking leidde eveneens tot het feit dat u hardhandig aan de deur gezet werd en later door colectivos werd gevolgd, eerst door u op een bijzonder intimiderende manier van uw computer en gsm te beroven en vervolgens door u met grote tussenpozen te blijven bedreigen via Facebook en telefoon. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u verdere represailles van de colectivos omwille van uw politieke opinie.

Om te beginnen moet de oorzaak van uw ontslag en de latere intimidaties van dichterbij worden bekeken, wat volgens uw verklaringen het feit is dat u opposant bent en door de autoriteiten als regimetegenstander wordt beschouwd. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zoals eerder gesteld, wijt u uw problemen bij P. en de problemen die u kende na uw ontslag aan het feit dat u voorstander was van de oppositie, wat onder meer bleek uit uw aanwezigheid op de Tascónlijst. Uit de door u neergelegde documenten en uit het onderzoek van het CGVS blijkt dat uw naam en uw gegevens effectief terug te vinden zijn in de Tascónlijst. Uit de achtergrondinformatie blijkt dat er tussen eind 2002 en augustus 2004, meer dan 4,7 miljoen Venezolanen een of meer van de drie verzoekschriften ondertekenden waarin werd opgeroepen tot een stemming om president Chávez uit zijn ambt te verwijderen. De identiteit van de ondertekenaars werd door een lid van de Nationale Vergadering Luis Tascón op zijn website geplaatst. Deze informatie werd later bekend als de Lista Tascón of de Tascónlijst. Deze Tascónlijst werd onder het bewind van Chávez gebruikt als een middel tot politieke repressie van politieke tegenstanders. Het belang van deze Tascónlijst is in de huidige context niet meer wat het vroeger geweest is, zo blijkt nu. Onder Maduro is deze lijst nog amper van belang en wordt hij al zeker niet gebruikt als een instrument voor monitoring en discriminatie, geven verschillende experts aan. Hiervoor bestaat er nu immers een ander instrument, het carnet de la patria of de vaderlandskaat. De aanwezigheid van iemand op de Tascónlijst zal er vermoedelijk wel toe leiden dat deze persoon niet zal worden aangeworven voor een functie bij een staatsbedrijf. Anderzijds vormt het feit dat een bestaande werknemer van een overheidsbedrijf op de Tascónlijst staat geen reden voor ontslag, want meestal zijn de politieke voorkeuren van de werknemers al bekend en evenmin vormt het een doorslaggevende factor voor ontslag. Andere factoren blijken hierin veel bepalender te zijn. De aanwezigheid op de lijst kan evenwel als een voorwendsel worden gebruikt om het wantrouwen in een werknemer, wat de echte reden van het ontslag vormt, te verdoezelen.

In het licht van deze informatie lijkt uw bewering dat u ontslagen werd omdat uw naam terug te vinden is op de Tascónlijst en daardoor als tegenstander van regime bekend stond in zekere zin stand te houden. U stelt eveneens dat u na uw ontslag vernam van een vriend dat bedrijven zoals N. die opdrachten vervullen voor de Venezolaanse overheidsbedrijven geen personen in dienst mochten hebben die tegen de regering waren (CGVS, p. 7-8). Hoewel het goed mogelijk is dat u om niet-politieke redenen werd ontslagen, kan het CGVS niet met zekerheid uitsluiten dat er in de context van een nieuw hoofd van P. een doorlichting plaatsvond en dat uw aanwezig op de Tascónlijst en uw oppositiesympathieën vervolgens een bepaalde rol speelden in uw ontslag als werknemer in onderaanneming. Op basis van de toegevoegde achtergrondinformatie komt naar voren dat het gegeven dat uw naam op de Tascónlijst terug te vinden is én u in de huidige context eveneens oppositiesympathieën koestert, niet noodzakelijk tot een ontslag hoeft te leiden. Bij een ontslag om politieke redenen zijn er meestal nog andere factoren betrokken die een grotere rol spelen. Het bijgevoegde rapport wijst in het bijzonder op het profiel van de werknemer, meer bepaald zijn invloed in en buiten het bedrijf, zijn uitspraken tegen het regime op het bedrijf en op sociale media en zijn gedrag en activiteiten, bijvoorbeeld door deelname aan protesten. U geeft duidelijk aan dat u ten tijde van uw ontslag, noch ervoor of erna, politiek actief was of lid van een politieke partij was, maar wel dat u altijd tegen de regering was. U nam vier keer deel aan protesten tegen de regering en de socio-economische situatie in het land samen met uw familieleden, maar ervaarde daar zelf geen problemen door. Tijdens de protesten nam u geen rol op zich waarbij u in de kijker liep en u hebt geen concrete aanwijzingen dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw deelname aan die protesten, enkel vermoedens omdat er volgens uw verklaringen altijd infiltranten tijdens de protesten aanwezig zijn en overheidspersoneel altijd goed in de gaten wordt gehouden. U postte of likte u op Instagram wel eens berichten over het tekort aan medicijnen of berichten waarin gepleit wordt voor een interventie van buiten Venezuela. Over de regering zelf postte u heel weinig berichten en na augustus 2017 plaatste u niet langer dergelijke posts op sociale media. U maakte toen uw Instagramaccount privé. U wilde immers niet meer zichtbaar zijn op de sociale media en daarmee uit het vizier van de autoriteiten te blijven. Verder maakt u geen gewag van het feit dat u openlijk kritiek gaf op het regime in of buiten het bedrijf en u herinnert zich zelfs niet meer wanneer u voor het laatst ging stemmen (CGVS, p. 13-15, 23). U blijkt dus niet aan het profiel te beantwoorden van iemand die om politieke redenen uit een overheidsfunctie wordt ontslagen en evenmin van iemand die een groter risico loopt om te worden vervolgd om politieke redenen. Uw politiek getinte activiteiten waren daarvoor immers te marginaal van aard zoals uit de inleidende informatie over opposanten kan worden afgeleid. Toch moet worden benadrukt dat zelfs als de pesterijen, de intimidaties en uw ontslag bij P. te wijten waren aan uw sympathie voor de oppositie, het CGVS van oordeel zou zijn dat dit betreutswaardige praktijken zijn die kaderen in een klimaat waar enkel plaats is voor regeringsgezinnd overheidspersoneel. De door u aangehaalde feiten zouden onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat iemand met uw profiel wiens naam op de Tascónlijst prijkt en die haar politieke overtuiging slechts bijzonder beperkt kenbaar maakte na haar ontslag vervolging of problemen kende, lijkt in het licht van de voorgaande informatie weinig waarschijnlijk. Bij uw verklaringen over de feiten die u te beurt zijn gevallen na uw ontslag kunnen overigens meerdere kanttekeningen worden geplaatst. Zo verklaart u in de nasleep van uw ontslag te zijn blok gereden door mannen op motoren, colectivos, en daarbij bestolen, met de dood bedreigd en seksueel geïntimideerd te zijn (CGVS, p. 18). Uzelf wijt deze actie aan het feit dat uw computer een register bevatte met informatie over de installaties van P.. U laat ook uitschijnen dat het om bezwarende informatie ging die aantoonde dat de installaties slecht werden beheerd en onderhouden en die u dus aan het licht had kunnen brengen (CGVS, p. 19). Opvallend hieraan is dat deze informatie na uw ontslag nog op uw computer stond en u deze klaarblijkelijk mocht bewaren, terwijl er verwacht zou worden dat u deze informatie die betrekking heeft op P. niet langer beheerde. U geeft ook aan dat uw computer bij uw vertrek niet in beslag genomen werd maar dat er enkel gekeken werd of het om uw computer ging (CGVS, p. 19). Het is dan ook vreemd dat men u op dat moment niet vroeg om deze informatie van uw computer te halen. U veronderstelt dat het om een vergetelheid van P. gaat die de colectivos later met een hardhandig optreden rechtzetten (CGVS, p. 19-20). Gelet op de achtergrondinformatie over het belang van de Tascónlijst, de behandeling van oppositiesympathisanten en het feit dat u hoe dan ook in onderaanneming werkte voor P., kan het CGVS niet anders dan grote kanttekeningen bij dit optreden van de colectivos plaatsen. Het psychologisch rapport dat u voorlegt, kan uw verklaringen over de aanvaring met de colectivos op 1 augustus 2017 niet geheel ondersteunen omdat er slechts vaag gerefereerd wordt aan de feiten waarover u op het CGVS verklaringen hebt afgelegd. Er wordt niet verwezen naar de feiten die volgens u aan de basis liggen van de overval of de feiten die eraan voorafgingen. Het rapport maakt melding dat u psychische ondersteuning zocht na een incident dat ongeveer twee maanden daarvoor plaatsvond waarbij u het slachtoffer werd van diefstal en agressie door colectivos. Verder in het verslag staat dat u bang bent voor achtervolging en diefstal door colectivos, zaken die ze als drukkmiddel zouden gebruiken wegens het deelnemen aan protesten. Echter blijkt nergens uit uw verklaringen op het CGVS dat de colectivos u omwille van uw deelname aan protesten bedreigd zouden hebben. Gevraagd om in detail te vertellen over de overval, maakt u immers enkel melding van bedreigingen met verkrachting, het verwijt dat u regimetegestander bent en een verwijzing naar de gebeurtenissen bij P. (CGVS, p. 14).

Uit uw verklaringen blijkt dat u na dit incident uw leven in een andere deelstaat, namelijk de deelstaat Zulia, ging verderzetten. U nam een ander telefoonnummer waarvan enkel uw familie en vrienden op de hoogte waren. Na verloop van tijd kreeg u alweer met een reeks bedreigingen te maken (CGVS, p. 13, 20). Uw verklaringen hierover zijn echter bijzonder vaag en u staakt deze niet met stukken die nog maar enigszins een begin van bewijs kunnen vormen hiervoor. Zo zegt u dat u in november 2018 een bericht met bedreigingen op Facebook ontving. Gevraagd van wie dat bericht kwam, zegt u dat er geen naam kwam, deze niet zichtbaar was en het leek alsof het Facebookaccount niet langer actief was (CGVS, p. 20). U veranderde vervolgens van telefoonnummer en het duurde tot september 2019, bijna een jaar later, dat u opnieuw werd bedreigd. Tijdens het asielrelaas heeft u het over slechts één oproep, maar later stelt u dat het om twee oproepen ging met een week tijd ertussen (CGVS, p. 13, 20). In de eerste oproep vertelde men u dat men u gevonden had en men u zou vermoorden. U dacht dat de bedreiger u hiermee psychisch wilde terroriseren en vertrok een dag later al naar uw ouderlijk huis in Carabobo. In de eerste plaats is het bedenkelijk dat indien men u werkelijk wilde vermoorden men u eerste waarschuwde en u daarmee de kans gaf uw leven in veiligheid te brengen. Opvallend is ook dat slechts een dag na uw vertrek uit San Carlos del Zulia, de bedreigers bij uw tante thuis en het restaurant waar u werkte langskamen. Dit alles getuigt van een weinig doortastende aanpak van de personen die u viseerden en lijkt bovendien allemaal veel te toevallig. Gevraagd om welke reden u met dergelijke grote tussenpozen werd bedreigd, antwoordt u dat mensen die tegen de revolutie zijn worden vervolgd en dat u uw agressoren tijdens de overval had herkend, waardoor u bekend had kunnen maken wat ze gedaan hadden. Anderzijds geeft u toe dat u niet met zekerheid weet of de mannen die u aanvielen in augustus 2017 dezelfde waren als degene die u nadien hebben bedreigd (CGVS, p. 21). Hierbij moet ook worden verduidelijkt dat wanneer deze colectivos handelden in opdracht van de overheid of regimevoorstanders, deze weinig te vrezen hebben wanneer deze feiten en de identiteit van de daders aan het licht zouden komen. Zij handelen doorgaans straffeloos, aldus het EASO-rapport waarnaar eerder verwezen werd, (Venezuela Country Focus van augustus 2020 p. 105-106).

Naast de vaagheid en onwaarschijnlijkheid, is er ook nog een ander element dat de feiten die plaatsvonden in de nasleep van uw ontslag op losse schroeven zet. In uw verklaringen bij de DVZ rept u namelijk met geen woord over deze bedreigingen ten tijde van uw verblijf in Zulia noch over het bezoek van uw bedreigers aan uw tante en in het restaurant. Op de DVZ werd u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vertrek uit uw land hadden geleid. Bovendien vroeg de

medewerker van de DVZ u na uw samenvatting van de feiten expliciet naar de precieze aanleiding van uw vertrek uit uw land. Op die vraag antwoordde u vaagweg dat de problemen bleven duren zonder daarbij te specificeren welke problemen u meemaakte (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Op het CVS ontkent u dat u alle redenen voor uw vertrek hebt kunnen geven. U stelt dat u niet alles kon uitleggen en de DVZ u toeliet slechts enkele punten te geven (CGVS, p. 4). Dit kan echter geen afdoende verklaring vormen voor de ontbrekende informatie over de feiten in 2018 en 2019. Het feit dat u de bedreigingen op de DVZ zelfs niet in algemene termen benoemde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover op het CGVS.

Bijkomend moet er ook worden gewezen op uw verklaringen over uw contact met uw familieleden in Venezuela. Hieruit blijkt dat u allerminst op de hoogte bent van de feiten die zich na uw vertrek afspeelden. Bij de DVZ gaf u aan niet meer te hebben geïnformeerd naar de situatie in uw land sinds u hier in België bent en dit om uw gemoedstoestand niet in het gedrang te brengen (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Deze uitleg overtuigt niet, aangezien er van u verwacht kan worden dat informatie over de toestand in uw land van herkomst van essentieel belang is voor het inschatten van uw risico bij terugkeer en daarnaast van bijzonder belang is voor uw verzoek om internationale bescherming in België. Op het CGVS geeft u aan dat uw familie niet benaderd is geweest na uw vertrek maar dat uw huisgenoten, meer bepaald uw moeder, uw broer en uw neef, preventief verhuisden uit vrees voor bedreigingen omwille van u. U weet echter niet wanneer deze verhuizing plaatsvond, enkel dat u het in januari 2019 [2020, dit corrigeerde u na het persoonlijk onderhoud] vernam (CGVS, p. 5). Voor zover u ingelicht bent – want u geeft aan dat u liever niet wenst te spreken over de situatie in Venezuela met uw moeder – kende uw familie geen andere problemen dan internet- en stroomonderbrekingen en werd uw broer het slachtoffer van een diefstal waarbij zijn bestelwagen werd leeggeroofd. Wel brengt u bij het beantwoorden van de vraag naar de situatie van uw familieleden terloops de arrestatie van uw neef in 2018 in verband met de uw eigen problemen. Hierover verklaart u dat de neef die bij u woonde gearresteerd werd omwille zijn aanwezigheid op een samenkomst waarop hij een huisgemaakt wapen droeg. Later verscheen hij voor de rechter en werd hij vrijgesproken. U vermoedt dat zijn arrestatie een manier was om u terug naar huis te laten keren (CGVS, p. 10). Tijdens het asielrelaas brengt u dit element niet meer ter sprake en ook later tijdens het onderhoud haalt u dit element niet meer aan. U verduidelijkt het verband tussen uw neefs arrestatie en uw voorgehouden problemen op geen enkele manier, waardoor het CGVS er enkel van uit kan gaan dat u geen concrete indicaties hebt dat uw neef omwille van uw oppositiesympathieën zou zijn geviséerd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Hoewel er vanuit gegaan kan worden dat uw aanwezigheid op de Tascónlijst bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten en mogelijk ook uw sociale media-activiteit, hebt u niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit tot feiten leidde die als vervolging kunnen worden geclassificeerd. Uit uw verklaringen blijkt dat de manier waarop u uiting gaf aan uw sympathie voor de oppositie voor uw ontslag bijzonder beperkt was en dat u na uw ontslag uw politieke overtuiging niet langer kenbaar maakte. U gedroeg zich bijzonder low profile. U verhuisde en paste uw activiteiten op social media en op professioneel vlak zodanig aan met de bedoeling om uit het vizier van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen te blijven. De intimidaties die u na uw ontslag in 2017 en voor uw komst naar België verklaart te hebben meegemaakt, hebt u niet aannemelijk gemaakt. Gelet op al deze elementen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw sympathie voor de oppositie of omdat u als regimetegenstander wordt beschouwd. Deze conclusie wordt versterkt door de vaststelling dat u het land probleemloos en legaal met uw eigen paspoort kon verlaten via de luchthaven. En dit na een controle waarbij enkel uw paspoort en ticket werden nagezien en men u vervolgens een goede reis toewenste. U behoorde zelfs niet tot de passagiers wiens bagage werd gecontroleerd voor vertrek (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt eveneens dat uw aanwezigheid op de Tascónlijst niet leidde op een uitreisverbod en er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat de Tascónlijst bij uw terugkeer problemen zou veroorzaken, zoals de bijgevoegde informatie stelt.

De documenten die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw verzoek kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, diploma en studie-attest, werkbades en de e-mail in verband met uw toegang tot P. ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, uw studies, uw tewerkstelling bij N. en P. én uw aanwezigheid op de Tascónlijst. Dit laatste ondersteunt u eveneens met een afdruk van uw identiteitsgegevens op een website die de gegevens van de Tascónlijst bevat. Het CGVS betwist de waarachtigheid van uw verklaringen over deze elementen niet. Na het persoonlijk

onderhoud stuurde u nog foto's door twee foto's van uw deelnames aan activiteiten tegen de regering en twee post op Instagram waaruit uw sympathieën voor de oppositie blijken. Uit de foto's valt het moeilijk af te leiden wanneer deze beelden werden gemaakt. Bovenaan de foto's staat de datum 19 januari 2019, maar het is onduidelijk of dit de datum is waarop deze beelden werden gemaakt of werden gepost op een bepaald social media-profiel. Bovendien staan op slechts één foto herkenbare mensen maar is het evenmin duidelijk of u zich in deze groep mensen bevindt. Wat de afdrucken van posts op uw Instagramaccount betreft, is het onduidelijk of u de beelden hebt geliket en/of zelf gepost. Hoe dan ook, de vier beelden bevestigen wat eerder al werd gesteld dat u niet het profiel hebt van een opposant die vaak openlijk uiting gaf aan haar politieke overtuiging. Het psychologisch rapport dat eerder al besproken werd, kan hoogstens aantonen dat u ontslag hebt genomen bij N. en dat u rond diezelfde periode het slachtoffer werd van een overval door colectivos. Dit rapport zegt echter niets over de precieze omstandigheden waarin deze twee gebeurtenissen plaatsvonden en heeft het vreemd genoeg over colectivos die u omwille van deelname aan protesten zouden viseren, wat echter niet als dusdanig overeenkomt met uw eigen verklaringen (cf supra). In het rapport wordt gewag gemaakt van de diagnostische indruk posttraumatische stressstoornis met acute evolutie, wat zich uit in een reeks symptomen waaronder angst, stress, concentratieproblemen. Er is evenwel geen sprake van geheugenverlies. Hierbij moet gewezen worden op het feit dat het hier gaat om een diagnostische indruk en het dus nog geen definitieve diagnose betreft. Bovendien is het onmogelijk om uit dit rapport op te maken op basis van hoeveel sessies deze psychologe tot deze diagnostische indruk kwam. Bovendien kan er uit dit rapport onmogelijk worden afgeleid welke gebeurtenissen tot deze psychische klachten hebben geleid. Een arts, psycholoog of psychiater doet immers vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Hoe dan ook vormt dit rapport geen bewijs van de omstandigheden waarin u psychische klachten zou hebben opgelopen. Bijgevolg vormt het rapport onvoldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Voor de volledigheid moet worden aangestipt dat u een maand lang een uur per week therapie gevolgd hebt in Venezuela en u in België geen psychologische begeleiding hebt gezocht of gehad. U verklaart zich hier beter te voelen (CGVS, p. 22 en 24) en gaf ook bij de DVZ in het kader van de beoordeling van de procedurele noden geen psychische of andere elementen aan. Uit het onderhoud op het CGVS blijkt dat u in staat was om uw asielsrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Wat echter wel opviel is dat u zich zowel op de DVZ als op het CGVS enkele keren versprak wanneer het om jaartallen ging, waarbij u bijvoorbeeld 2007 in de plaats van 2017 zei. U zette dit vaak nog tijdens het onderhoud op het CGVS recht of in de commentaren op de notities van het onderhoud die u werden toegestuurd. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de elementen waarvan sprake in het rapport een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming of de redenen waarop deze is gestoeld. De artikelen die u neerlegt en die handelen over de misdadigheid in uw land en de behandeling van opposanten, hebben geen betrekking op u persoonlijk of de concrete door u aangehaalde feiten (CGVS, p. 22).

De opmerkingen die u ons na afloop van het onderhoud bezorgde, betroffen louter rechtzettingen van jaartallen. Hiermee werd rekening gehouden in deze beslissing, maar deze konden de beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u zelfs na uw ontslag bij N., waar u toegeeft een mooi salaris te hebben gehad, erin slaagde uw kosten te dekken met uw werk in het restaurant, hoewel u moest opletten op uw uitgaves. Op vlak van huisvesting

kon u steeds rekenen op familieleden bij wie u inwoonde. Voor uw ontslag woonde u in uw ouderlijk huis en nadien kon u bij uw tante in San Carlos del Zulia terecht. Daarnaast zijn ook dat de familieleden met wie u samenwoonde in Carabobo allen aan het werk (CGVS, p. 4-6, 8, 10-11).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel voert verzoekster verder ook nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In een eerste onderdeel van het middel betwist verzoekster de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus en voert zij aan dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen. Verzoekster bekritiseert de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beargumenteert op basis van citaten uit verschillende rapporten en krantenartikelen dat de situatie in Venezuela wel degelijk aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekster artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dient erop gewezen dat dit artikel handelt over de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming. *In casu* betreft het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming een eerste verzoek, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen (i) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, sinds 2014 vinden op regelmatige basis massademonstraties

plaats gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geïmagineerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk (ii) verzoekster wijt haar problemen bij het bedrijf P. en de problemen die ze kende na haar ontslag aan het feit dat ze voorstander was van de oppositie, wat onder meer blijkt uit haar aanwezigheid op de Tascónlijst, het belang van deze Tascónlijst is in de huidige context niet meer wat het vroeger geweest is, als instrument voor monitoring en discriminatie bestaat nu een ander instrument, het carnet de la patria, het feit dat een werknemer van een overheidsbedrijf op de Tascónlijst staat vormt geen reden voor ontslag en evenmin een doorslaggevende factor voor ontslag maar de aanwezigheid op de lijst kan wel een voorwendsel zijn om de echte reden voor ontslag te verdoezelen (iii) verzoeksters bewering dat ze ontslagen werd omdat haar naam terug te vinden is op de Tascónlijst houdt bijgevolg in zekere zin stand, maar bij een ontslag om politieke redenen zijn er meestal nog andere factoren betrokken die een grotere rol spelen; verzoekster geeft aan dat ze ten tijde van haar ontslag, noch ervoor noch erna, politiek actief was of lid was van een politieke partij, ze nam vier keer deel aan protesten tegen de regering en de socio-economische situatie in het land, maar ervoer daardoor zelf geen problemen, tijdens protesten liep ze niet in de kijker en ze heeft geen concrete aanwijzingen dat de autoriteiten op de hoogte waren van haar deelname aan de protesten, op sociale media postte ze heel weinig berichten over de regering zelf en na augustus 2017 plaatste ze niet langer dergelijke posts en maakte ze haar instagram-account privé, ze maakte geen gewag van het feit dat ze openlijk kritiek gaf op het regime in of buiten het bedrijf en ze herinnert zich niet meer wanneer ze laatst ging stemmen; verzoekster blijkt dus niet aan het profiel te beantwoorden van iemand die om politieke redenen uit een overheidsfunctie wordt ontslagen en evenmin van iemand die een groter risico loopt om te worden vervolgd om politieke redenen; zelfs als de pesterijen, de intimidaties en haar ontslag te wijten zouden zijn aan haar sympathie voor de oppositie, zijn dit betreurenswaardige praktijken die kaderen in een klimaat waar enkel plaats is voor regeringsgezinnd overheidspersoneel, maar deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (iv) in het licht van deze informatie is het weinig waarschijnlijk dat iemand met het profiel van verzoekster na haar ontslag vervolging of problemen kende; bij haar verklaringen over de feiten die ze heeft meegemaakt na haar ontslag kunnen overigens meerdere kanttekeningen worden geplaatst (v) na dit incident zette verzoekster haar leven verder in de deelstaat Zulia, haar verklaringen over de bedreigingen daar zijn bijzonder vaag en onwaarschijnlijk en worden niet gestaafd met stukken die een begin van bewijs kunnen vormen, het feit dat verzoekster bij de DVZ met geen woord repte over de bedreigingen in Zulia, zet deze feiten die plaatsvonden in de nasleep van haar ontslag ook op losse schroeven (vi) inzake verzoeksters verklaringen over het contact met haar familieleden in Venezuela blijkt dat zij allerm minst op de hoogte is van de feiten die zich na haar vertrek afspeelden: bij de DVZ gaf ze aan niet meer te hebben geïnformeerd en bij het CGVS verklaarde ze dat haar moeder, broer en neef preventief verhuisden uit vrees voor bedreigingen omwille van verzoekster maar haar familie kende geen andere problemen dan internet- en stroomonderbrekingen en diefstal, verzoekster verduidelijkt het verband tussen de arrestatie van haar neef en haar voorgehouden problemen op geen enkele manier (vii) uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat verzoekster erin geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, ze heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar gekende aanwezigheid op de Tascónlijst en mogelijk ook haar sociale media-activiteit tot feiten leidden die als vervolging kunnen worden geclassificeerd; ze heeft niet aannemelijk gemaakt dat ze in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat zij bij een terugkeer problemen zal ondervinden omwille van haar sympathie voor de oppositie of omdat ze als regimetegenstander wordt beschouwd; verzoekster kon daarnaast ook probleemloos legaal en met haar eigen paspoort haar land verlaten via de luchthaven, hieruit blijkt dat haar aanwezigheid op de Tascónlijst niet leidde tot een uitreisverbod en er zijn evenmin redenen dat deze aanwezigheid bij een terugkeer tot problemen zou leiden (viii) de documenten die verzoekster neerlegde ter ondersteuning van haar verzoek kunnen deze conclusie niet wijzigen (ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoeksters verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekster persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou

terechtkomen (x) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Venezuela verdere represailles van de colectivos omwille van haar politieke opinie. Zij ondervond intimidatie en pesterijen bij het staatsbedrijf P. nadat haar sympathie voor de oppositie en afkeur van het regime aan het licht kwamen door de aanwezigheid van haar naam op de Tascónlijst en mogelijk enkele posts op sociale media, deze ontdekking leidde tot het feit dat ze hardhandig aan de deur gezet werd en later door de colectivos werd gevolgd, eerst door haar op een bijzonder intimiderende manier van haar computer en gsm te beroven en vervolgens door haar met grote tussenpozen te blijven bedreigen via Facebook en telefoon.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Inzake verzoeksters politieke activiteiten in Venezuela stelt de Raad vast dat verzoekster verklaard heeft dat haar naam op de Tascónlijst voorkomt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Ze staat niet positief tegenover de regering en is tegen alles wat de regering doet (*ibidem*, p. 12), ze is geen lid van een bepaalde partij (*ibidem*, p. 13). Ze nam vier keer deel aan manifestaties in 2016, gewoon als deelnemster, om te protesteren tegen de regering en omdat er geen gas was om te koken, geen water, geen elektriciteit, geen transport en opdat Maduro zou opstappen. Ze heeft geen problemen gekend door deze manifestaties of tijdens deze manifestaties. Ze vermoedt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan deze protesten omdat er mensen zijn die de protesten infiltreren en omdat de politie met hen samenwerkt, dit is een vermoeden, ze heeft er geen bewijs van (*ibidem*, p. 14). Ze heeft haar mening op social media enkel geuit via Instagram, ze bevestigde/likete berichten dat een interventie van buiten Venezuela nodig was of berichten over een tekort aan medicatie. Ze plaatste zelf heel weinig berichten over de regering. Ze heeft meer gepost in het begin (sinds 15 jaar), sinds het voorval van 2017 heeft ze beslist dit niet meer te doen, ze wilde niet meer zichtbaar zijn op sociale media, haar Facebook-account was gesloten en haar Instagram stelde ze privé in (*ibidem*, p. 15).

Verzoekster verklaarde dat in juli 2017 op haar werk werd uitgezocht wie voor of tegen de regering was en dat ze vanaf dan bedreigd werd door de colectivos in haar bedrijf (*ibidem*, p. 16), toen werd ze overgeplaatst maar in augustus 2017 werd ze onderweg naar het werk bedreigd en geïntimideerd door colectivos die haar gsm en laptop meenamen. Ze gaf haar ontslag en verhuisde.

Uit het voorgaande blijkt dat het politiek activisme van verzoekster zeer beperkt bleef, dat ze slechts deelnam aan vier manifestaties in 2016, dat ze geen concrete band had met een oppositiepartij, dat haar sociale media gebruik beperkt was. Ze kende geen problemen omwille van haar deelname aan manifestaties. Verzoekster kon ook Venezuela probleemloos verlaten via de luchthaven van Caracas met haar eigen paspoort (*ibidem*, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij vervolgd werd omwille van haar politieke activiteiten of dat zij over een politiek profiel beschikt dat de aandacht zou trekken van de Venezolaanse autoriteiten.

2.3.5.4. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van

personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. Uit de *"COI Focus Venezuela Situatieschets"* van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door *colectivos* en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (*ibidem*, p. 9).

Waar verzoekster verwijst naar het UNHCR rapport en stelt dat uit dit rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor het Venezolaans regime om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, stelt de Raad vast dat de UNHCR *"Guidance Notes"* hierover geen informatie bevatten, en dat de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie deze stelling niet bevestigt.

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en geciteerd in het verzoekschrift vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de door haar geciteerde rapporten zonder dit te betrekken op haar individuele omstandigheden.

De Raad concludeert dat verzoekster niet aannemelijk maakt omwille van haar zeer beperkte politieke activiteiten in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela hierom gevisieerd zal worden.

2.3.5.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden overwogen dat het belang van de aanwezigheid van verzoeksters naam op de Tascónlijst in de huidige context niet meer is wat het vroeger geweest is, dat dit geen reden vormt voor ontslag omdat de politieke voorkeuren van de werknemers al bekend zijn en evenmin een doorslaggevende factor vormt voor het ontslag, andere

factoren zijn veel bepalender maar de aanwezigheid op deze lijst wordt soms als voorwendsel gebruikt om de echte reden voor ontslag te verdoezelen, de door verzoekster aangehaalde feiten zijn alleszins onvoldoende zwaarwichtig om gekwalificeerd te worden als vervolging of al ernstige schade:

“Zoals eerder gesteld, wijt u uw problemen bij P. en de problemen die u kende na uw ontslag aan het feit dat u voorstander was van de oppositie, wat onder meer bleek uit uw aanwezigheid op de Tascónlijst. Uit de door u neergelegde documenten en uit het onderzoek van het CGVS blijkt dat uw naam en uw gegevens effectief terug te vinden zijn in de Tascónlijst. Uit de achtergrondinformatie blijkt dat er tussen eind 2002 en augustus 2004, meer dan 4,7 miljoen Venezolanen een of meer van de drie verzoekschriften ondertekenden waarin werd opgeroepen tot een stemming om president Chávez uit zijn ambt te verwijderen. De identiteit van de ondertekenaars werd door een lid van de Nationale Vergadering Luis Tascón op zijn website geplaatst. Deze informatie werd later bekend als de Lista Tascón of de Tascónlijst. Deze Tascónlijst werd onder het bewind van Chávez gebruikt als een middel tot politieke repressie van politieke tegenstanders. Het belang van deze Tascónlijst is in de huidige context niet meer wat het vroeger geweest is, zo blijkt nu. Onder Maduro is deze lijst nog amper van belang en wordt hij al zeker niet gebruikt als een instrument voor monitoring en discriminatie, geven verschillende experts aan. Hiervoor bestaat er nu immers een ander instrument, het carnet de la patria of de vaderlandskaat. De aanwezigheid van iemand op de Tascónlijst zal er vermoedelijk wel toe leiden dat deze persoon niet zal worden aangeworven voor een functie bij een staatsbedrijf. Anderzijds vormt het feit dat een bestaande werknemer van een overheidsbedrijf op de Tascónlijst staat geen reden voor ontslag, want meestal zijn de politieke voorkeuren van de werknemers al bekend en evenmin vormt het een doorslaggevende factor voor ontslag. Andere factoren blijken hierin veel bepalender te zijn. De aanwezigheid op de lijst kan evenwel als een voorwendsel worden gebruikt om het wantrouwen in een werknemer, wat de echte reden van het ontslag vormt, te verdoezelen.

In het licht van deze informatie lijkt uw bewering dat u ontslagen werd omdat uw naam terug te vinden is op de Tascónlijst en daardoor als tegenstander van regime bekend stond in zekere zin stand te houden. U stelt eveneens dat u na uw ontslag vernam van een vriend dat bedrijven zoals N. die opdrachten vervullen voor de Venezolaanse overheidsbedrijven geen personen in dienst mochten hebben die tegen de regering waren (CGVS, p. 7-8). Hoewel het goed mogelijk is dat u om niet-politieke redenen werd ontslagen, kan het CGVS niet met zekerheid uitsluiten dat er in de context van een nieuw hoofd van P. een doorlichting plaatsvond en dat uw aanwezig op de Tascónlijst en uw oppositiesympathieën vervolgens een bepaalde rol speelden in uw ontslag als werknemer in onderaanneming. Op basis van de toegevoegde achtergrondinformatie komt naar voren dat het gegeven dat uw naam op de Tascónlijst terug te vinden is én u in de huidige context eveneens oppositiesympathieën koestert, niet noodzakelijk tot een ontslag hoeft te leiden. Bij een ontslag om politieke redenen zijn er meestal nog andere factoren betrokken die een grotere rol spelen. Het bijgevoegde rapport wijst in het bijzonder op het profiel van de werknemer, meer bepaald zijn invloed in en buiten het bedrijf, zijn uitspraken tegen het regime op het bedrijf en op sociale media en zijn gedrag en activiteiten, bijvoorbeeld door deelname aan protesten. U geeft duidelijk aan dat u ten tijde van uw ontslag, noch ervoor of erna, politiek actief was of lid van een politieke partij was, maar wel dat u altijd tegen de regering was. U nam vier keer deel aan protesten tegen de regering en de socio-economische situatie in het land samen met uw familieleden, maar ervaarde daar zelf geen problemen door. Tijdens de protesten nam u geen rol op zich waarbij u in de kijker liep en u hebt geen concrete aanwijzingen dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw deelname aan die protesten, enkel vermoedens omdat er volgens uw verklaringen altijd infiltranten tijdens de protesten aanwezig zijn en overheidspersoneel altijd goed in de gaten wordt gehouden. U postte of likte u op Instagram wel eens berichten over het tekort aan medicijnen of berichten waarin gepleit wordt voor een interventie van buiten Venezuela. Over de regering zelf postte u heel weinig berichten en na augustus 2017 plaatste u niet langer dergelijke posts op sociale media. U maakte toen uw Instagramaccount privé. U wilde immers niet meer zichtbaar zijn op de sociale media en daarmee uit het vizier van de autoriteiten te blijven. Verder maakt u geen gewag van het feit dat u openlijk kritiek gaf op het regime in of buiten het bedrijf en u herinnert zich zelfs niet meer wanneer u voor het laatst ging stemmen (CGVS, p. 13-15, 23). U blijkt dus niet aan het profiel te beantwoorden van iemand die om politieke redenen uit een overheidsfunctie wordt ontslagen en evenmin van iemand die een groter risico loopt om te worden vervolgd om politieke redenen. Uw politiek getinte activiteiten waren daarvoor immers te marginaal van aard zoals uit de inleidende informatie over opposanten kan worden afgeleid. Toch moet worden benadrukt dat zelfs als de pesterijen, de intimidaties en uw ontslag bij P. te wijten waren aan uw sympathie voor de oppositie, het CGVS van oordeel zou zijn dat dit betreutswaardige praktijken zijn die kaderen in een klimaat waar enkel plaats is voor regeringsgezinnd overheidspersoneel. De door u aangehaalde feiten zouden onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar politiek profiel als opposant geminimaliseerd wordt en dat de aanwezigheid op de Tascónlijst nog steeds een rol speelt. Ongeacht of verzoekster een prominente rol speelt bij de oppositie, merkt zij op dat elke politieke opposant geviseerd werd. Ze stelt dat niet wordt ontkend dat ze deelnam aan protesten, dat ze kritiek uitte op sociale media en dat ze kritische posts likete. Dat uit de informatie van de verwerende partij zou blijken dat personen met een profiel als dat van verzoekster meestal niet worden geviseerd, betekent niet dat het relaas van verzoekster niet waarachtig zou zijn of dat het aan de kant kan worden geschoven. Iets als weinig waarschijnlijk afdoen is uiteraard geen afdoende motivering.

De Raad merkt op dat verzoekster voorbijgaat aan het genuanceerd oordeel van de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt immers aanvaard dat de aanwezigheid op de Tascónlijst nog gevolgen kan hebben, maar dat bij een ontslag om politieke redenen nog andere factoren een grotere rol spelen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter niet dat zij problemen ervoer door haar deelname aan protesten, dat ze geen rol op zich nam waardoor ze in de kijker liep en dat er geen aanwijzingen zijn dat de autoriteiten op de hoogte waren van haar deelname aan protesten. Ook haar activiteiten op sociale media waren beperkt. Verzoekster beantwoordt dus niet aan het profiel van iemand die om politieke redenen uit een overheidsfunctie wordt ontslagen en evenmin aan het profiel van iemand die een groter risico loopt om te worden vervolgd om politieke redenen, zoals hierboven reeds gesteld. De Raad merkt op dat verzoekster zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in haar vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slaagt voormelde motivering inzake haar profiel in een ander daglicht te plaatsen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens overwogen dat, zelfs al zouden de pesterijen, intimidaties en haar ontslag te wijten zijn aan haar sympathie voor de oppositie, dit praktijken zijn die kaderen in een klimaat waar enkel plaats is voor regeringsgezind overheidspersoneel maar deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging of ernstige schade.

2.3.5.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen die ze meemaakte na haar ontslag, daarbij worden meerdere kanttekeningen gemaakt:

“Dat iemand met uw profiel wiens naam op de Tascónlijst prijkt en die haar politieke overtuiging slechts bijzonder beperkt kenbaar maakte na haar ontslag vervolging of problemen kende, lijkt in het licht van de voorgaande informatie weinig waarschijnlijk. Bij uw verklaringen over de feiten die u te beurt zijn gevallen na uw ontslag kunnen overigens meerdere kanttekeningen worden geplaatst. Zo verklaart u in de nasleep van uw ontslag te zijn blok gereden door mannen op motoren, colectivos, en daarbij bestolen, met de dood bedreigd en seksueel geïntimideerd te zijn (CGVS, p. 18). Uzelf wijt deze actie aan het feit dat uw computer een register bevatte met informatie over de installaties van P.. U laat ook uitschijnen dat het om bezwarende informatie ging die aantoonde dat de installaties slecht werden beheerd en onderhouden en die u dus aan het licht had kunnen brengen (CGVS, p. 19). Opvallend hieraan is dat deze informatie na uw ontslag nog op uw computer stond en u deze klaarblijkelijk mocht bewaren, terwijl er verwacht zou worden dat u deze informatie die betrekking heeft op P. niet langer beheerde. U geeft ook aan dat uw computer bij uw vertrek niet in beslag genomen werd maar dat er enkel gekeken werd of het om uw computer ging (CGVS, p. 19). Het is dan ook vreemd dat men u op dat moment niet vroeg om deze informatie van uw computer te halen. U veronderstelt dat het om een vergetelheid van P. gaat die de colectivos later met een hardhandig optreden rechtzetten (CGVS, p. 19-20). Gelet op de achtergrondinformatie over het belang van de Tascónlijst, de behandeling van oppositiesympathisanten en het feit dat u hoe dan ook in onderaanneming werkte voor P., kan het CGVS niet anders dan grote kanttekeningen bij dit optreden van de colectivos plaatsen. Het psychologisch rapport dat u voorlegt, kan uw verklaringen over de aanvaring met de colectivos op 1 augustus 2017 niet geheel ondersteunen omdat er slechts vaag gerefereerd wordt aan de feiten waarover u op het CGVS verklaringen hebt afgelegd. Er wordt niet verwezen naar de feiten die volgens u aan de basis liggen van de overval of de feiten die eraan voorafgingen. Het rapport maakt melding dat u psychische ondersteuning zocht na een incident dat ongeveer twee maanden daarvoor plaatsvond waarbij u het slachtoffer werd van diefstal en agressie door colectivos. Verder in het verslag staat dat u bang bent voor achtervolging en diefstal door colectivos, zaken die ze als drukingsmiddel zouden gebruiken wegens het deelnemen aan protesten. Echter blijkt nergens uit uw verklaringen op het CGVS dat de colectivos u omwille van uw deelname aan protesten bedreigd zouden hebben. Gevraagd om in

detail te vertellen over de overal, maakt u immers enkel melding van bedreigingen met verkrachting, het verwijt dat u regimetegeenstander bent en een verwijzing naar de gebeurtenissen bij P. (CGVS, p. 14)."

Verzoekster stelt dat inzake het feit dat zij haar computer nog mocht meenemen en zij niet alles eerst diende te wissen, zij niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor het handelen van de colectivos. Zij hebben haar achteraf geïntimideerd en er alles aan gedaan om haar het zwijgen op te leggen. Hiermee brengt verzoekster echter geen enkel concreet argument aan waarom de vaststellingen die hierboven worden weergegeven, niet correct zouden zijn. Mocht verzoekster werkelijk bezwarende informatie op haar computer hebben, is het inderdaad opmerkelijk dat zij deze informatie mocht bewaren na haar ontslag en dat haar computer niet in beslag genomen werd maar dat enkel gekeken werd of het om haar computer ging. Verzoekster doet met haar algemeen betoog geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.5.7. De commissaris-generaal vervolgt: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u na dit incident uw leven in een andere deelstaat, namelijk de deelstaat Zulia, ging verderzetten. U nam een ander telefoonnummer waarvan enkel uw familie en vrienden op de hoogte waren. Na verloop van tijd kreeg u alweer met een reeks bedreigingen te maken (CGVS, p. 13, 20). Uw verklaringen hierover zijn echter bijzonder vaag en u staft deze niet met stukken die nog maar enigszins een begin van bewijs kunnen vormen hiervoor. Zo zegt u dat u in november 2018 een bericht met bedreigingen op Facebook ontving. Gevraagd van wie dat bericht kwam, zegt u dat er geen naam kwam, deze niet zichtbaar was en het leek alsof het Facebookaccount niet langer actief was (CGVS, p. 20). U veranderde vervolgens van telefoonnummer en het duurde tot september 2019, bijna een jaar later, dat u opnieuw werd bedreigd. Tijdens het asielrelaas heeft u het over slechts één oproep, maar later stelt u dat het om twee oproepen ging met een week tijd ertussen (CGVS, p. 13, 20). In de eerste oproep vertelde men u dat men u gevonden had en men u zou vermoorden. U dacht dat de bedreiger u hiermee psychisch wilde terroriseren en vertrok een dag later al naar uw ouderlijk huis in Carabobo. In de eerste plaats is het bedenkelijk dat indien men u werkelijk wilde vermoorden men u eerste waarschuwde en u daarmee de kans gaf uw leven in veiligheid te brengen. Opvallend is ook dat slechts een dag na uw vertrek uit San Carlos del Zulia, de bedreigers bij uw tante thuis en het restaurant waar u werkte langskamen. Dit alles getuigt van een weinig doortastende aanpak van de personen die u viseerden en lijkt bovendien allemaal veel te toevallig. Gevraagd om welke reden u met dergelijke grote tussenpozen werd bedreigd, antwoordt u dat mensen die tegen de revolutie zijn worden vervolgd en dat u uw agressoren tijdens de overval had herkend, waardoor u bekend had kunnen maken wat ze gedaan hadden. Anderzijds geeft u toe dat u niet met zekerheid weet of de mannen die u aanvielen in augustus 2017 dezelfde waren als degene die u nadien hebben bedreigd (CGVS, p. 21). Hierbij moet ook worden verduidelijkt dat wanneer deze colectivos handelden in opdracht van de overheid of regimevoorstanders, deze weinig te vrezen hebben wanneer deze feiten en de identiteit van de daders aan het licht zouden komen. Zij handelen doorgaans straffeloos, aldus het EASO-rapport waarnaar eerder verwezen werd, (Venezuela Country Focus van augustus 2020 p. 105-106).*

Naast de vaagheid en onwaarschijnlijkheid, is er ook nog een ander element dat de feiten die plaatsvonden in de nasleep van uw ontslag op losse schroeven zet. In uw verklaringen bij de DVZ rept u namelijk met geen woord over deze bedreigingen ten tijde van uw verblijf in Zulia noch over het bezoek van uw bedreigers aan uw tante en in het restaurant. Op de DVZ werd u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vertrek uit uw land hadden geleid. Bovendien vroeg de medewerker van de DVZ u na uw samenvatting van de feiten expliciet naar de precieze aanleiding van uw vertrek uit uw land. Op die vraag antwoordde u vaagweg dat de problemen bleven duren zonder daarbij te specificeren welke problemen u meemaakte (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Op het CVS ontkent u dat u alle redenen voor uw vertrek hebt kunnen geven. U stelt dat u niet alles kon uitleggen en de DVZ u toeliet slechts enkele punten te geven (CGVS, p. 4). Dit kan echter geen afdoende verklaring vormen voor de ontbrekende informatie over de feiten in 2018 en 2019. Het feit dat u de bedreigingen op de DVZ zelfs niet in algemene termen benoemde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover op het CGVS."

Verzoekster stelt hierover dat de bedreigingen bleven komen, ook al was zij naar een andere deelstaat verhuisd om aan haar belagers te ontkomen, dat de verwerende partij dit onwaarschijnlijk vindt is geen afdoende argument om geen geloof te hechten aan haar verklaringen.

De Raad sluit er zich bij aan dat het van een weinig doortastende aanpak getuigt van de personen die verzoekster viseerden en haar wilden vermoorden om haar eerst te waarschuwen zodat zij de kans kreeg om zich in veiligheid te brengen. Ook lijkt het inderdaad veel te toevallig dat de personen die haar viseerden langskwamen bij haar tante thuis en in het restaurant waar verzoekster werkte, slechts één

dag na haar vertrek daar. Haar verklaringen in dit verband zijn dus vaag en onwaarschijnlijk en verzoekster laat het motief ongemoeid dat zij bij de DVZ met geen woord repte over de feiten die plaatsvonden in de nasleep van haar ontslag, wat nog eens wijst op de ongeloofwaardigheid ervan.

2.3.5.8. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op verzoeksters verklaringen over de contacten met haar familieleden in Venezuela. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij pas na het gehoor bij DVZ te weten kwam dat haar familie verhuisd was, dat zij al veel had meegemaakt en hierdoor ook psychologische problemen heeft gekregen, zij bevond zich intussen veilig in België en had enigszins gemoedsrust gevonden, waardoor haar familie haar niet onnodig ongerust wilde maken en niet vertelde over hun verhuis. De redenering van de verwerende partij toont aan dat zij geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekster.

Deze uitleg van verzoekster doet echter geen afbreuk aan het feit dat er van verzoekster, als verzoeker om internationale bescherming, kan worden verwacht dat informatie over de toestand in haar land van herkomst van essentieel belang is voor het inschatten van haar risico bij terugkeer en van belang is voor haar verzoek. Haar uitleg doet evenmin afbreuk aan het feit dat het opmerkelijk is dat verzoekster niet wist wanneer haar familie verhuisde en dat haar familie geen andere problemen kende dan stroom- en internetonderbrekingen en een diefstal. Verzoekster maakte melding van de arrestatie van haar neef in 2018 en stelt dat dit een verband houdt met haar problemen maar zij verduidelijkt dit verband op geen enkele wijze, waardoor ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster geen concrete indicaties heeft dat haar neef omwille van verzoeksters oppositiesympathieën zou zijn gevisieerd.

2.3.5.9. Over de documenten die verzoekster heeft neergelegd, wordt het volgende overwogen:

“De documenten die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw verzoek kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, diploma en studie-attest, werkbades en de e-mail in verband met uw toegang tot P. ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, uw studies, uw tewerkstelling bij N. en P. én uw aanwezigheid op de Tascónlijst. Dit laatste ondersteunt u eveneens met een afdruk van uw identiteitsgegevens op een website die de gegevens van de Tascónlijst bevat. Het CGVS betwist de waarachtigheid van uw verklaringen over deze elementen niet. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog foto's door twee foto's van uw deelnames aan activiteiten tegen de regering en twee post op Instagram waaruit uw sympathieën voor de oppositie blijken. Uit de foto's valt het moeilijk af te leiden wanneer deze beelden werden gemaakt. Bovenaan de foto's staat de datum 19 januari 2019, maar het is onduidelijk of dit de datum is waarop deze beelden werden gemaakt of werden gepost op een bepaald social media-profiel. Bovendien staan op slechts één foto herkenbare mensen maar is het evenmin duidelijk of u zich in deze groep mensen bevindt. Wat de afdrukken van posts op uw Instagramaccount betreft, is het onduidelijk of u de beelden hebt gelijkt en/of zelf gepost. Hoe dan ook, de vier beelden bevestigen wat eerder al werd gesteld dat u niet het profiel hebt van een opposant die vaak openlijk uiting gaf aan haar politieke overtuiging. Het psychologisch rapport dat eerder al besproken werd, kan hoogstens aantonen dat u ontslag hebt genomen bij N. en dat u rond diezelfde periode het slachtoffer werd van een overval door colectivos. Dit rapport zegt echter niets over de precieze omstandigheden waarin deze twee gebeurtenissen plaatsvonden en heeft het vreemd genoeg over colectivos die u omwille van deelname aan protesten zouden viseren, wat echter niet als dusdanig overeenkomt met uw eigen verklaringen (cf supra). In het rapport wordt gewag gemaakt van de diagnostische indruk posttraumatische stressstoornis met acute evolutie, wat zich uit in een reeks symptomen waaronder angst, stress, concentratieproblemen. Er is evenwel geen sprake van geheugenverlies. Hierbij moet gewezen worden op het feit dat het hier gaat om een diagnostische indruk en het dus nog geen definitieve diagnose betreft. Bovendien is het onmogelijk om uit dit rapport op te maken op basis van hoeveel sessies deze psychologe tot deze diagnostische indruk kwam. Bovendien kan er uit dit rapport onmogelijk worden afgeleid welke gebeurtenissen tot deze psychische klachten hebben geleid. Een arts, psycholoog of psychiater doet immers vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Hoe dan ook vormt dit rapport geen bewijs van de omstandigheden waarin u psychische klachten zou hebben opgelopen. Bijgevolg vormt het rapport onvoldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Voor de volledigheid moet worden aangestipt dat u een maand lang een uur per week therapie gevolgd hebt in Venezuela en u in België geen psychologische begeleiding hebt gezocht of gehad. U verklaart zich hier beter te voelen (CGVS, p. 22 en 24) en gaf ook bij de DVZ in het kader van de beoordeling van de procedurele noden geen psychische of andere elementen aan. Uit het onderhoud op het CGVS blijkt dat u in staat was om uw asielsrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Wat echter wel opviel is dat u zich zowel op de DVZ als op het CGVS enkele keren versprak wanneer het om jaartallen ging, waarbij u bijvoorbeeld 2007 in de plaats van 2017 zei. U zette dit vaak

nog tijdens het onderhoud op het CGVS recht of in de commentaren op de notities van het onderhoud die u werden toegestuurd. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de elementen waarvan sprake in het rapport een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming of de redenen waarop deze is gestoeld. De artikelen die u neerlegt en die handelen over de misdadigheid in uw land en de behandeling van opposanten, hebben geen betrekking op u persoonlijk of de concrete door u aangehaalde feiten (CGVS, p. 22)."

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze nog altijd psychologische problemen en slaapstoornissen heeft, door alles wat ze heeft meegemaakt. Verzoekster stelt dat het alle verbeelding tart dat de commissaris-generaal niet besluit dat verzoekster internationale bescherming nodig heeft, terwijl haar politieke ideologie en de aanwezigheid van haar naam op de Tascónlijst niet worden betwist. Verzoekster legde ook tal van artikelen neer waaruit blijkt hoe zwaar opposanten tot op heden aangepakt worden, ongeacht welke rol zij in het verleden hebben gespeeld.

Verzoekster betwist niet dat zij verklaard heeft in Venezuela een maand lang een uur per week therapie bij de psycholoog te volgen en in België geen psychologische begeleiding heeft gevolgd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 22 en 24). Door nu louter te wijzen op haar nog steeds bestaande psychologische problematiek, doet zij geen afbreuk aan bovenstaand motief. Inzake haar profiel werd hierboven reeds gesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar oppositie-activiteiten (aanwezigheid op de Tascónlijst, weinig zichtbare deelname aan vier protesten en beperkte sociale media-activiteit) geleid hebben tot feiten die als vervolging kunnen worden beschouwd en dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaans regime stond. De verwijzing naar artikelen die in het algemeen handelen over de misdadigheid in haar land en de behandeling van opposanten hebben geen betrekking op verzoekster zelf of op de feiten die zij aanhaalde en kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.3.5.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale

autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.6.2.1. Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

2.3.6.2.2. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij afkomstig is uit en tot aan haar vertrek heeft verbleven in de deelstaat Carabobo, behoudens de periode oktober 2017 – september 2019 toen zij bij haar tante in Zulia verbleef (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Uit de landeninformatie blijkt dat de deelstaat Carabobo sinds 2019 niet meer voorkomt op de lijst van de meest gewelddadige deelstaten van Venezuela en geen hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld kent (COI Focus “Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020, p. 19).

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een persartikel en de COI Focus “Venezuela Veiligheidssituatie” 1 juli 2019 waarin wordt bericht over het geweld in Venezuela in het algemeen, maar waarin niet wordt ingegaan op de situatie in Carabobo en zonder dit te betrekken op de individuele situatie van verzoekster, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoekster.

2.3.6.2.3. Verzoekster poogt verder ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te lenigen en verwijst daarbij naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR “Guidance Note” van mei 2019.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden

en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster toont immers, door de verwijzingen naar algemene rapporten en artikels die geen betrekking hebben op haar persoon, niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.6.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *"Elgafaji"* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe*

lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus 15 mei 2020, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Het geweld in Venezuela wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus – Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveld-organisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit de gemeente Nanguanagua in de deelstaat Carabobo. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk de deelstaat Carabobo, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "*Guidance Note*" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat

verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET